

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **M. M. A. T.**, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M, advokátem AK se sídlem v Praze 2, Helénská 1799/4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2015, č. j. OAM-571/ZA-ZA05-K03-2014,
t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 20. 7. 2015, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona o azylu. Uváděl porušení ustanovení §§ 2, 3, 50, 52 a 68 správního řádu, s tím, že splňuje podmínky ust. § 12, § 14 a § 14a) zákona o azylu. V doplnění žaloby zástupce žalobce namítal, že závěry žalovaného nestojí na řádně zjištěném skutkovém stavu, žalobcovy důvody žalovaný bagatelizoval, jeho výpověď překrucoval, neobstaral si prakticky žádné informace o zemi původu, které by časově odpovídaly datu podání žádosti žalobce. Jeho důvodem pro odchod z vlasti byly problémy, související s jeho prací pro bezpečnostní složky palestinské samosprávy a

s tím následně související úmrtí člena hnutí Hamás. Poukázal i na obecně zhoršenou bezpečnostní situaci v regionu. Žalobcem opatřené informace o zemi původu nejsou časově relevantní k žádosti žalobce, jeho problémy se datují k r. 2009 a následně, správní orgán ale obstaral více jak deset let staré informace o palestinských dokladech. Chybí rozsáhlejší a aktuální rozbor dodržování lidských práv, který bývá součástí správního spisu – typicky MZ USA, či AI či Human Rights Watch. Rozbor lidských práv palestinského centra pro lidská práva se týká r. 2009, stručně je pak situace shrnuta k r. 2015 ve zprávě MZV. Zprávy ČTK jsou v podobě zpravodajského přehledu dle názoru žalobce čistě základního charakteru a nemohou sloužit k posouzení důvodnosti obav žalobce. Pro posouzení doplňkové ochrany v podobě reálnosti nebezpečí vážné újmy je namístě, aby zdroje ze země původu byly co nejaktuálnější, žalovaný přitom při vydání rozhodnutí v r. 2015 vycházel z jediné aktuální zprávy a jednoho šest let starého rozboru lidských práv. Takový postup znemožňuje ověřit, zda žadateli hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, ani ověřit věrohodnost jeho tvrzení a objektivnost obav ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalobce je přesvědčen, že aktuální zprávy ze země původu potvrzují, že riziko vážné újmy je poměrně reálné a bezprostředně hrozící, zpráva o situaci lidských práv za r. 2014 Human Rights Watch poukazuje na boje mezi Hamásem a Izraelem, stoupá počet obětí útoků, stejně jako počet raněných. Potvrzuje i to, že domnělí kolaboranti Izraele jsou ze strany Hamásu zabíjeni a dochází běžně k mučení zadržených, vnitřní bezpečnostní služba Hamásu mučila několik set osob a zadržovala mj. jiné členy opozičního Fatáhu. Do jisté míry toto potvrzuje i zpráva MZV z 22. 1. 2015, z této plyne zhoršující se situace, zatýkání Palestinců, úmrtí, zvýšení násilných útoků, poukazováno je výslovně na oblast Hebronu, z níž žalobce pochází. Není tak zřejmé, jak dospěl žalovaný k závěru, že nebezpečí není v případě žalobce bezprostředně hrozící, tento závěr je nepřezkoumatelný. Naopak, žalobce je přesvědčen, že v jeho případě jsou dány i důvodné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť je z obou stran vnímán jako osoba spolupracující s druhou stranou. Jde tak o důvod přisuzovaného politického názoru, resp. příslušnosti k určité sociální skupině. V případě smrti představitele hnutí Hamás, z níž je dle tvrzení žalobce obviňován se sice jedná o jednání soukromých osob, příbuzných, ale obavy zjevně hrozí od představitelů samotného Hamásu jako takového, který je součástí vlády na okupovaném území, fakticky má zjevně vliv v mnohých částech palestinského území. Poskytnutí jakékoliv ochrany ze strany představitelů země trvalého pobytu tak nelze očekávat. Na straně druhé je žalobce vystaven postihu bezpečnostních složek, neboť je vnímán jako zrádce z druhé strany. Dle názoru žalobce není podstatné, zda by k pronásledování mohlo důvodně dojít pro kterýkoliv z uvedených důvodů, nebo pro oba současně. Správní orgán měl zohlednit hlediska kvalifikační směrnice k aktům pronásledování a zabývat se tzv. pronásledováním na kumulativním základě, jakkoliv je zákon o azylu hlavním předpisem, je nutno při výkladu českého zákona přihlídnout k unijní legislativě a to zvláště za situace, kdy česká transpozice pojmu pronásledování je velice strohá a v době rozhodování soudu již dokonce platilo přepracované znění kvalifikační směrnice. Žalobce odkazuje na rozhodnutí NSS z 30. 9. 2008 sp. zn. 5 Azs 66/2008, kde soud mj. uvedl, že „pro naplnění podmínky souvislosti pronásledování s důvody pronásledování není třeba, aby rasa, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině, politické názory žadatele byly výlučnou příčinou pronásledování, postačí, pokud jde o příčinu rozhodující“. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci

k dalšímu řízení. Žalobce k žalobě přiložil zprávu Human Rights Watch z ledna 2015, z jejíhož obsahu čerpal výše uvedené pasáže o situaci mezi hnutími Hamás a Fatah.

Žalovaný správní orgán reagoval písemným vyjádřením ze dne 26. 10. 2015, v němž uvedl, že s obsahem žaloby nesouhlasí, neboť při svém rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, tvrzené žalobcem a přihlédl k nim. Shromáždil adekvátní informace o situaci v zemi původu a vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který rozsahem odpovídal předpokladům, nezbytným pro vydání rozhodnutí. Přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a je odpovídajícím způsobem odůvodněno, připomněl, že je vázán zákony, důvody dle azylu dle §§ 12 – 14 však shledány nebyly a absentují i důvody pro možné udělení doplňkové ochrany. Správní orgán odmítá, že by se pokoušel důvody žalobce bagatelizovat nebo překrucovat jeho výpověď, naopak, obsah správního spisu dokládá jeho snahu o zjištění stavu věci, o němž nebude důvodných pochybností. Za tím účelem realizoval žalovaný s žalobcem po prvním pohovoru další, v němž se jej opětovně dotazoval na konkrétní skutečnosti, předložil mu k vyjádření rozpory, které jeho sdělení obsahovala, a poskytnul mu možnost, aby je vysvětlil. To, že ani poté neshledal výpověď žalobce jako přesvědčivou, nelze přičítat k tíži žalovanému, povinností žadatele je předložit konzistentní výpověď ohledně jím tvrzených skutečností. Vysvětlení, jichž se správnímu orgánu k uvedeným rozporům dostalo ze strany žalobce, však takové rysy nevykazují, naopak, jím předkládaná vysvětlení se jeví jako nepřijatelná, neposkytující uspokojivá vysvětlení a žalovaný proto uzavřel, že výpověď žadatele považuje za nevěrohodnou. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2009, kdy pod sp. zn. 7 Azs 63/2009 NSS uzavřel, že .. *„posouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se tak odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního řízení učiní, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytýkat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými..... Ke stěžovatelově námitce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu NSS odkazuje na rozsudek ze dne 11. 5. 2005, čj. 3 Azs 246/2004, v němž je vysloveno, že „není v rozporu se zásadami správního řízení, ani s konkrétními povinnostmi správního orgánu při zajišťování podkladů pro vydání rozhodnutí, jestliže správní orgán při zjišťování skutkového stavu neuzná či zpochybňuje některá tvrzení účastníka řízení, jež nelze jinak ověřit nebo jež lze ověřit jen s mimořádnými obtížemi, jestliže se jiná tvrzení účastníka, jež mají z hlediska předmětu řízení zásadní význam, ukázala být nepravdivá nebo zásadním způsobem vnitřně rozporná.“* V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný poukázal i na širší souvislosti žalobcem předloženého azylového příběhu a na základě popsaných úvah shrnul, jaké konkrétní skutečnosti jej k takovému závěru vedly. Neopomněl posoudit situaci žalobce i z hlediska kritérií pro případnou přítomnost skutečného nebezpečí vážné újmy. Na svých závěrech žalovaný trvá, co do absence důvodů k udělení azylu či doplňkové ochrany má svůj závěr za dostatečně odůvodněný a přezkoumatelný. Odkazuje na výpovědi žalobce z průběhu řízení a vydané rozhodnutí ve věci, navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 16. 5. 2016 žalobce uvedl, že v současné době žije jeho rodina tak, že děti nechodí do školy, neboť jim tam všichni říkali, že otec je vlastizrádce a zabil člověka z Hamásu, on to však vidí tak, že pouze plnil rozkazy.

Jeho otec je v nemocnici po infarktu, došlo k tomu tak, že onemocněl z toho, co všechno musel poslouchat kolem sebe, prostě z celé té svízelné situace. Žalobce doufal, že alespoň děti budou žít v klidu, ale vidí, že je to bude provázet celý život. Zástupkyně žalobce pak připomněla, že ač žalobce žádal o mezinárodní ochranu v říjnu 2014, žalovaný rozhodoval v červenci 2015, v podkladech se nachází pouze dvě zprávy, hovořící o aktuálnější situaci, a to podklad Palestinského centra pro lidská práva a dokument Styčného úřadu v Ramalláhu, další podklady hovoří o cestovních dokladech a jsou víc jak 10 let staré. Zprávy, které předložil zástupce žalobce, jsou aktuální a potvrzují žalobcovy obavy. V průběhu řízení mělo dojít k přeložení jím předložených dokumentů. V telefonu má dokument, který posléze tlumočnick přeložil jako Potvrzení o ukončení pracovního poměru pracovníka samosprávy – bezpečnosti – žalobce, dokument byl vydán pod sp. č. 8421/11 a je datován 4. 12. 2013. Rovněž pak dokument ředitelství dokládá ukončení pracovního poměru na základě žalobcovy žádosti s datem 1. 11. 2013, jeho kopie byla poskytnuta finančnímu úřadu, ministerstvu zdravotnictví a tajné službě. Žalobce dále uvedl, že zem původu opustil, protože tam není žádná spravedlnost, doufá, že ji najde zde. Jeho zástupkyně poté uvedla, že žalovaný postavil své rozhodnutí na závěru, že tvrzení žalobce jsou nevěrohodná, ale nezhodnotil, čemu, proč a na jakém podkladě z výpovědi žalobce neuvěřil, žalovaný např. uvedl, že citovaný muž zemřel 9 měsíců po svém zatčení, ale z jakých podkladů bylo čerpáno, není známo. Zprávy hovoří o bezpečnostní situaci v místě pouze na poslední straně, zbytek obsahuje obecné informace, měly být použity i jiné podklady. Z jím uváděných informací je jasné, že pochází z místa, o němž hovoří, že je bez státní příslušnosti, je přesvědčen, že zejména v otázce doplňkové ochrany mělo být hodnocení jeho případného bezpečného návratu podstatně podrobnější. Žalobce proto trval na původním návrhu zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení, na náhradě nákladů řízení účtoval jízdné z Prahy do Hradce Králové a zpět v ceně 100,- Kč za jednu cestu.

Pověřená pracovnice žalovaného též setrvala na původním návrhu správního orgánu, odkázala na rozhodnutí, zejména jeho odůvodnění na str. 7 – 10. Žalobci se nepodařilo uváděné nesrovnalosti dostatečně objasnit, zejména z časového pohledu, a to ani při doplňujícím pohovoru, tedy kdy a za jakých okolností došlo k zatčení dotyčného muže, ani doba následného obtěžování příbuznými – spolu nekomunikuje. Informace o věznění a úmrtí dotyčného žalovaný čerpal právě z uváděné výroční zprávy Palestinského centra, tam též zjistil, že k tomu došlo 15. 9. 2008, ač žalobce uváděl r. 2010 nebo 2011, později, že se tak stalo v r. 2009 nebo 2010. Opět odkazuje na dřívější judikaturu NSS o věrohodnosti tvrzení žadatele, s tím, že u žalobce důvody pro udělení azylu dle § 12 shledat nelze. Navrhuje zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení nežádá.

Soud konstatoval ze správního spisu, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 30. 10. 2014, uvedl, že je bez státní příslušnosti, palestinské národnosti. Rodiče žijí v Hebronu, žalobce je ženatý, manželka a 6 dětí, rovněž 4 sourozenci žijí tamtéž. Žalobce pobýval v Hebronu do 10. 6. 2014, několik týdnů v ČR, od července do října 2014 v opět v Palestině a od 17. 10. 2014 je v ČR. Má cestovní pas a řidičský průkaz, je islámského vyznání – sunnita, členem Hnutí Fatah. Vojenskou službu žalobce nevykonával, na Západním břehu není armáda a povinně zavedená vojenská služba. Má nedokončené VŠ vzdělání, pracoval jako důstojník boje proti terorismu u policie, také jako taxikář, řidič.

Žalobce vlastní v Hebronu byt. K důvodům opuštění vlasti uvedl, že má stálý strach, pracoval ve skupině, která měla na starosti boj proti terorismu, především sledovali hnutí Hamás, neboť toto sledovalo hnutí Fatah v Gaze, hnutí zabíjela a unášela členy. Byli zatýkáni, probíhaly prohlídky a někdy se i střetli se zbraněmi. Členové vedení se někdy domluví, ale mezi běžnými členy panuje nepřátelství a msta. Bydliště žalobce je pod nadvládou Izraele. Několikrát stříleli na jeho byt, snažil se najít pomoc u Palestinské samosprávy, ale Palestinci musí mít souhlas Izraelců, jinak nemohou nic dělat a vyřídit povolení trvá dlouhou dobu. Jednou mu hodili zápalnou láhev na byt, málem celý shořel. Hamás ho obviňuje ze smrti jednoho vůdce Hamásu, říkají, že zemřel na následky mučení, což není pravda, protože dostal infarkt. Útoky se opakovaly, zapálili žalobcovo auto a unesli syna, situace byla nesnesitelná, vyhrožovali po telefonu, není tam pro žalobce bezpečno. Žil pod nátlakem Hamásu, Palestiny a Izraelců. Stále se mluví o míru a sbližování, ale skutečnost je jiná, jednou byl i mučen, popálili mu nohu, záměr byl, aby ochrnul. Není tam bezpečí a svoboda, člověk není člověkem. Žalobce jel z Hebronu do Jordánska, odtud letěl do Řecka a odtamtud do Prahy, měl české vízum. Byl tu měsíc, země se mu líbila, je tu bezpečnost, lidé se chovají slušně, jsou laskaví, země je civilizovaná. Když se vrátil koncem Ramadánu do Hebronu, když se vítal s rodinou, došlo ke střelbě, museli se schovat, nejlepší měsíc života byl zdejší pobyt. Rozhodl se, že se sem vrátí i s rodinou, jeden syn je do půlky těla ochrnutý. Žalobce je schopný pracovat, chce si hledat práci. Pro případ návratu se obává zabití, stříleli mu na dům.

V rámci pohovoru dne 30. 10. 2014 žalobce uvedl, že k policii nastoupil v r. 2005, na začátku sbírali informace o radikálních organizacích, které byly hrozbou pro národní bezpečnost. Pak došlo v Gaze k převratu, Hamás se dostal k moci a začal pronásledovat příslušníky Fatahu. Pak začali zatýkat, dělat domovní prohlídky a soudit. Pracoval v Hebronu, vyjížděli, kam bylo potřeba. Práci opustil, protože stříleli na jeho byt a unesli mu dítě. Palestinská vláda nebyla schopná mu pomoci, nebyl důvod, aby v oddílu dále sloužil. Podal dvakrát výpověď, ale odmítli ji, tak přestal chodit do práce a byl zatčen. Mezi výpověďmi byly ty útoky a únos, druhý den syna pustili a řekli, že to byla jen výstraha. Hamás má velký vliv, stojí za ním 70 % obyvatel, hrozba byla všude, Palestinská samospráva nedokázala nic. Část, kde bydlel, byla pod kontrolou Izraele, město je ale nakloněno Hamásu. Žalobce byl měsíc zavřený, pak začal chodit znovu do práce, v únoru 2013 podal znovu výpověď a přestal chodit do práce. 15. 4. 2013 byl znovu zatčen, byl obviněn z vlastizrady, proto, že zná tajné informace, které mohou ohrozit samosprávu, když se dostanou k Hamásu, byl to nátlak, aby zůstal ve službě. V červnu 2013 mu byl zastaven plat, zrušeno zdravotní pojištění, vzali mu věci k výkonu služby. Ve vězení byl 3 měsíce, byl sám v cele, se zdůvodněním, že je nebezpečný, pak byl propuštěn. Zaplatil kauci a byl propuštěn do doby vynesení rozsudku, soud byl dvakrát odložen, v listopadu dostal souhlas s výpovědí, ale stále může být odsouzen za vlastizradu. Věc byla odložena do března 2014, právník říkal, že nemají důkazy, znovu bylo odloženo do června, ten měsíc žalobce odjel do ČR, bylo odloženo opět do srpna, ale když se vrátil, stříleli na byt, chtějí ho zavřít a Hamás na něho střílí. Říkají, že způsobil smrt jejich vedoucího, který měl na starosti finance jižní oblasti Hebronu, jmenoval se Kamal Abu Teema. Žalobce ho osobně zatkl na rozkaz vedení, našli tam množství zlata, klenotů, jordánské dináry, asi milion izraelských šiker a 2 miliony USD. Výslech vedlo šest důstojníků včetně žalobce. Výslech trval dvě hodiny, po týdnu přišel důstojník z Ramaláhu a vyslýchal ho sám, ale ten muž byl nemocný, v minulosti měl infarkt. U třetího výslechu bylo vidět, že je vyčerpaný a nemocný, začal si stěžovat, že špatně vidí a je unavený, na cestě do cely spadl, byl odvezen do nemocnice a za

týden zemřel. Lékař řekl, že šlo o infarkt a že nebyl mučen, samozřejmě byl pod psychickým tlakem, byl to jeden z vůdců, při pohřbu slibovali, že ho pomstí. Před lidmi byl žalobce ten, co je zodpovědný. V den zatčení lidé protestovali a žalobce viděli, jak vede zatýkání. Jednalo se cca o přelom roku 2010 a 2011, předtím žádné problémy neměl. Mučen byl asi v prosinci 2012, byl obklíčen na ulici, kamarádi utekli, ale pak přišli pomoci a násilníci utekli, ale stačili mu popálit nohu, chtěli, aby ochrnul, v tu dobu unesli i syna cestou do školy, druhý den ho propustili. Je to pomsta toho klanu, ke střelbě docházelo v noci, pokud byl žalobce doma, když odjel, byl klid. Jeho rodina přesvědčila představitele vlivných rodin, aby vysvětlili rodině mrtvého, že on za tu smrt nemůže. Říkali, že oni nestřílí, ale za tu smrt že může a již nemělo smysl k nim chodit. Samospráva mluvila s rodinou, dala jim lékařské potvrzení, ale více udělat nemůže. K svému měsíčnímu pobytu v ČR uvedl, že mu kamarádka oplátila to, že ji provázel asi 3 dny Betlémem a po turistických místech, musel si požádat o jordánský pas, jinak by nedostal pozvánku. Po návratu cítil, že se dusí problémy, musel by se bránit, tak se nedá žít, požádal o pozvání a přijel žádat o azyl. Pro rodinu je hrozbou a zátěží, je pronásledovaný ze všech stran, je velká pravděpodobnost jeho likvidace. **V dalším pohovoru dne 5. 2. 2015** žalobce k dotazům správního orgánu uvedl, že bydlel v jižní části Hebronu, místo bylo rozděleno na 3 pásma, bylo C – pod izraelskou správou. Pracoval v řadách policie, palestinské samosprávy, oddělení se jmenovalo oddělení proti terorismu, jednalo se o tajnou složku policie, pracovali hlavně v noci, dostávali před soud lidi, kteří něco provedli. Uvedl jméno ředitele a adresu. Byl kapitánem, sledoval radikální hamásovce. Působili v celém Hebronu, ale měli na starosti pásmo A. Byl ve vyšším postavení, nad ním byl jen ředitel a jeho zástupce. Poté žalobce popsal zadržení cit. muže, on velel, bylo jich 10, zadrželi ho, měl také maskovací oblečení a letáky Hamásu. Lidé z okolí na ně házeli kamení. Oni ale jen plnili rozkazy, ten muž se přiznal k nějakým věcem, k útokům a kontaktům s Gazou, onemocněl a pak zemřel, příbuzní ho obviňují, že může za jeho smrt. Dále uvedl, že zadrženého viděl jen v den zatčení. Myslí, že to bylo v r. 2009 nebo 2010, ten muž zemřel v Jordánsku, asi v září nebo říjnu 2009. Žalobce byl oficiálně ze služby propuštěn v listopadu 2013, požádal o pomoc úřady a chtěl také zbraň. K žádosti o vysvětlení rozporu o tom, že pak již vězně neviděl, žalobce uvedl, že ho pak viděl, přivedli ho k nim, asi žádal o sanitku, pak už neví nic. Zemřel asi do měsíce poté. K dotazu, že dle informací vězeň byl odvezen do nemocnice až po 9 měsících věznění uvedl, že byl 9 měsíců v cele, pak byl odvezen, během žalobcova zadržení, pak už nic neví. Poté žalobce uvedl, že on ho zatýkal, pak ho už neviděl. K dotazu, proč příbuzní měli žalobce obtěžovat až po třech letech, pak uvedl, že se asi korupcí dozvěděli, že on je na vině, mysleli, že ho mučil. Platí kmenové zvyky, rodina zabitého chce zabít jiného. K informaci, že zadržený muž byl zatčen ve dne a to jednotkou Prevent Security Force žalobce uvedl, že patřili pod ně a bylo to v koordinaci, bylo to urgentní. Obviněn byl žalobce z toho, že obchodoval s teroristy, moc se ho to dotklo, nebyly žádné důkazy, pak byly ty útoky a nikdo mu nechtěl pomoci. Jsou schopni předložit falešné důkazy, vláda je schopna všeho. Nechtěli ho propustit, báli se, že chce předat Hamásu informace. Rodiče mu řekli, že když odjede, tak vlastně dokazuje, že je vinen, proto se vrátil, ale byl zase zatčený a propuštěný na kauci, rozhodl se odjet. Jeho příbuzní pracují v Jordánsku na úřadě, pomohli mu s vydáním pasu, jeden z rodičů má jordánské občanství. Má nesplacenou půjčku v bance, od té doby, co je pryč, na rodinu nikdo neútočí. Dne 11. 3. 2015 byl žalobce seznámen s podklady žalovaného a uvedl, že situaci v Palestině zná, podklady doplnit nežádá.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s. ř. s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s. ř. s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

K žalobním námitkám po přezkoumání a projednání věci krajský soud uvádí, že pokud bylo namítáno bagatelizování a překrucování žalobcem sdělených skutečností, v tomto směru žalobce své námitky blíže nekonkretizoval, soud však takovou skutečnost po přezkoumání případu nezjistil. Soud výše uvádí z průběhu správního spisu skutečnosti, které žalobce sdělil žalovanému v rámci své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, poté v rámci obou provedených pohovorů a konečně i z průběhu seznámení žalobce s podklady žalovaného. Obdobně popsal tyto skutečnosti žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 20. 7. 2015, a to velmi podrobně, na str. 1 – 6. Správní orgán pouze konstatoval, co žalobce odpověděl postupně k jeho dotazům, provedení druhého pohovoru, kdy se žalovaný kladenými dotazy snažil o vyprecizování žalobcem sdělených informací nelze klást za vinu žalovanému jako skutečnost překrucování proto, že žalobce uváděl zavádějící informace, případně skutečnosti, které odporovaly skutečnostem, sděleným dříve, ať již z pohledu časového, či skutkového. Naopak, na str. 7 – 10 žalovaný velmi podrobně a právě na základě žalobcem postupně sdělovaných skutečností popsal, proč a z jakých důvodů spatřuje v jeho výpovědích diskrepance zásadního charakteru, neuspěje ani námitka, že není patrné, z jakých zdrojů žalovaný čerpal ve vztahu k faktům o úmrtí dotyčného zadrženého, neboť tak přehledně učinil na str. 8 svého rozhodnutí, v prvním odstavci shora. Soud se ve všech jednotlivostech, na uvedených stranách napadeného rozhodnutí žalovaného, co do argumentace nevěrohodnosti žalobcovy výpovědi s žalovaným ztotožňuje, neboť jsou postupně popsány všechny rozpory zásadního charakteru, nebude je proto opakovat. Protože žalobcovy výpovědi vedou k závěru o nevěrohodnosti jeho tvrzení, nemůže být přijata ani námitka kumulativního základu jeho pronásledování. Žalobce vypověděl rozporuplně časově i věcně jak o zatčení významného člena Hamásu Kamala Abu Toema, tak o jeho dalším věznění a vyslýchání, rovněž o tom, že všichni viděli, jak ho přišel zatknout a posléze o tom, že příbuzní několik let pátrali po tom, kdo je za zatčení odpovědný. Soud je přesvědčen, že takto rozdílné výpovědi o zásadních skutečnostech není možné v případě věrohodně zažitém vypovědět. Krajský soud je proto v souladu s žalovaným správním orgánem přesvědčen, že žalobce nesplňuje podmínky ust. § 12 zákona o azylu, a to ani pod písm. a), ani b), jak uvedeny shora. Aplikace judikovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 3. 9. 2009, sp. zn. 7 Azs 63/2009, je tak dle přesvědčení soudu zcela na místě. Podmínky ust. § 13 a § 14b), jak rovněž uvedeny výše, žalobce nesplňuje. K rozhodnutí formou správního zvážení co do případné existence důvodů, hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu, měl žalovaný v dané věci, dle přesvědčení soudu, dostatečné podklady, soud pouze připomíná, že takovými důvody jsou zejména vysoký věk žadatele, případně velmi vážné onemocnění apod., žalobce takové skutečnosti netvrdil, ani nedoložil.

K otázce doplňkové ochrany žalobce poukazoval na to, že podklady žalovaného nebyly dostatečné, i tak ze shromážděných materiálů ale jasně plyne zhoršování bezpečnostní situace na území a neustálé střety mezi příslušníky hnutí Hamas a Fatah. Po přezkoumání věci však žalobní námitku v tomto směru soud neposoudil jako opodstatněnou. Krajský soud je přesvědčen, že na základě shromážděných podkladů správní orgán seriózně uzavřel, a to zejména na str. 12 napadeného rozhodnutí, že situace v místě dřívějšího pobytu žalobce není z bezpečnostního pohledu uspokojivá, doslova uvedl, že v průběhu r. 2014 se znatelně zhoršila a popsal důsledky této situace. Nicméně objektivně zhodnotil, že

tato situace není natolik zásadního charakteru a nesměřuje vůči žadateli či jeho rodině, ale jedná se o obecné zhoršení situace, které však nemá povahu ozbrojeného konfliktu v azylově významném smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Na str. 11 – 12 se pak žalovaný přezkoumatelným a správným způsobem zabýval i dalším možným ohrožením pro případ návratu žalobce do země původu, uzavřel, že s ohledem na zhodnocenou nevěrohodnost žalobcovy výpovědi shora nemůže shledat jeho obavy z návratu, a tedy o život a zdraví, jako podložené, s jeho argumentací soud souhlasí. Soud se dále ztotožnil i s odůvodněním žalovaného, které hodnotilo případnou hrozbu nebezpečí ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu v souvislosti s tvrzenou obavou žalobce ze soudního procesu, též dospěl k závěru, že uvedené skutečnosti nelze hodnotit jako nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Konečně, žalobce sám uvedl, že se do země původu dobrovolně vrátil, vzhledem k tomu, že však období, prožité v ČR považoval za velmi pokojné a příznivé, rozhodl se opět odjet. Soud po přezkoumání a projednání věci dospěl k závěru, že žalobce není ohrožen azylově relevantní vážnou újmou. Podklady žalovaného, které byly shromážděny za účelem posouzení situace žalobce, byly aktuálně dostačující, konečně, sám žalobce dne 11. 3. 2015 uvedl, že jim důvěřuje a nežádá jejich doplnění, k aktuální situaci nic nedoplnil ani nenamítal. Z materiálu Infobanka ČTK – země světa – Palestina, plyne historický vývoj událostí na území od r. 2000 – červen 2013, materiál Palestina – výroční zpráva Palestinského centra pro lidská práva popisuje situaci z r. 2009 a materiál Palestina – Informace Styčného úřadu Ramalláh MZV ČR je datován lednem 2015 a popisuje zcela konkrétně aktuální situaci z doby posledního pohovoru s žalobcem před vydáním napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce byl přesvědčen, že podklady nejsou dostatečné, měl jistě možnost takovou připomínku v březnu 2015 při seznámení se s podklady žalovaného vznést. Posledně citovaný materiál mj. připomíná, že území je dějištěm permanenční politické, ekonomické, bezpečnostní i humanitární krize, nezakrývá nový konflikt s Izraelem, popisuje i spory mezi palestinským vedením v Ramalláhu a Hamásem, odmítajícím kapitulovat před konkurenčním hnutím Fatah, nicméně žalovaný tuto situaci hodnotí vzhledem k osobní situaci žalobce jako situaci obecně trvající, nemající na žalobce a jeho rodinu jiný osobní dopad, než na všechny další obyvatele území. Takový závěr pak, s ohledem na zhodnocenou nevěrohodnost výpovědi žalobce co do tvrzených osobních obav, nepovažuje soud za rozporný se zákonem o azylu. Krajský soud tedy po projednání věci zhodnotil z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou, tuto pak v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal, odměna soudem ustanoveného právního zástupce byla řešena samostatným usnesením ve věci.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 23. května 2016

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně